

Nederlandse editie

VARIATION

Roman

REBECCA

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

YARROS

Variation

Eerder verscheen van Rebecca Yarros bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

In the likely event

Reason to believe

Wat we achterlaten/The things we leave unfinished

De laatste brief

De kleur van Colorado

Fourth Wing-serie:

In steen gebrand

Een ijzeren vlam

Door duisternis gesmeed

The Renegades-serie:

Wilder

Nova

Rebel

Flight & Glory-serie:

Onverminderd

Onbereikbaar

Onverwacht

Onweerstaanbaar

Onverschrokken

Voor mijn moeder

1.

Hudson

Elf jaar geleden

Op dit soort dagen begreep ik waarom drieënzeventig procent van de kandidaat-reddingszwemmers de training niet afronden. Ik had nog twee zomers om ervoor te zorgen dat ik bij de zevenentwintig procent zat die dat wel deden.

Het weer aan de zuidkust van Cape Cod zorgde deze Memorial Day voor een zee met golven van bijna twee meter hoog, compleet met witte schuimkoppen en enige onderkoeling. Dat was wellicht ellendig en uitdagend, maar ook het perfecte weer om te trainen.

Vermoeidheid was twintig minuten geleden toegeslagen, uitputting volgde tien minuten later en in rap tempo naderde ik volledig ingestort, maar ik had nog vijf minuten nodig. Nog honderd meter erbij en dan zou ik mijn persoonlijke record in dit soort golven verbreken. Ik ging niet stoppen tot ik die mijlpaal had bereikt.

Driehonderd seconden stelden niets voor in het grote geheel.

Ik concentreerde me op mijn ademhaling, hield mijn hoofd laag en zwom naar voren terwijl ik elk van die seconden aftelde. Bij tweehonderdelf kreeg ik een slok zout water binnen en kwam ik hoestend boven. Ik rukte het mondstuk uit mijn mond zodra ik bevrijd was van de golf die de tube van mijn snorkel had overspoeld.

‘Hudson!’ riep Gavin links van me. Hij zette de motor uit van de zeven meter lange vissersboot die onze vader liefkozend zijn vierde kind noemde, al kwam het ding gezien de leeftijd eerder in aanmerking om zijn eerste te zijn. ‘Genoeg voor vandaag.’

‘Ik moet nog dertig meter voor een persoonlijk record,’ riep ik terug terwijl ik watertrappend de volgende golf doorstond.

‘Wat jij moet is de boot in komen voordat de golven nog hoger worden,’ kaatste hij terug. Van achter het dashboard keek hij me ondanks de bewolking over de rand van zijn zonnebril aan. ‘Je zit er zwaar doorheen. Die dertig meter gaat niet gebeuren.’

‘Flikker op.’ Ik stopte mijn mondstuk terug en maakte me klaar om verder te gaan om te bewijzen dat ik het kon.

‘Ik heb last van mijn kater en tenzij je wilt dat Caroline tijdens je volgende training achter het roer staat, kom je aan boord voordat ik al cirkelend terug moet zien te komen met deze stroming.’ Hij liep naar de achtersteven terwijl de boot wegdreef, bukte en maakte het bovenste deel van het trapje los en duwde het in het water.

Shit. Hij meende het.

Onze oudere zus was een kakelende moederkip die niet eens overwóóg om me in zo’n soort zee te laten zwemmen, wat betekende dat mijn persoonlijke record zou moeten wachten. Frustratie hield me warm toen ik met een paar slagen richting de boot zwom. Daar timede ik het rijzen en dalen van de golven voordat ik me de drie treden op hees.

‘Ik heb je gemist en ik ben blij dat je thuis bent, maar je bent een lul. Ik was er bijna.’ Ik klom over het smalle zwemplateau op de zitting die met een handdoek was bedekt en trok de ladder op. Pap zou ons afmaken als we het verbleekte leer niet beschermden. De boot helde weer over toen ik mijn gezichtsmasker aftrok, gevolgd door het bovenste deel van mijn wetsuit. Beide gooiden ik in de zwarte canvas plunjetas bij Gavins voeten.

‘Je kwetst me, broertje.’ Sarcastisch legde hij zijn hand op zijn borst terwijl hij zich bij de volgende golf vasthiel aan de stoel-leuning bij het roer. ‘Laten we naar huis gaan, dan kan ik de preek aanhoren waar pap al de hele dag op aan het oefenen is. Ik zou niet willen dat hij al die moeite doet zonder iemand om die speech op af te vuren.’

‘Hij is gewoon...’ Woorden ontbraken me, net als vanmorgen, toen hij midden in het eetcafé van onze ouders zijn beslissing had aangekondigd.

‘Teleurgesteld dat ik met mijn studie stop,’ vulde Gavin aan. ‘In tegenstelling tot Caroline, die het voor elkaar kreeg om haar diploma te halen terwijl ze getrouwd was en ernaast twee banen had.’

‘Vergelijk jezelf niet met onze zus en heb een beetje begrip voor pap. Hij is gewoon verbijsterd.’ Ik pelde de rest van mijn wetsuit af en toen ik eenmaal ook die had geloosd, stond ik in niets anders dan een oud zwemshort met hawaïprint.

‘Ik ben in twee jaar tijd vier keer van studie veranderd,’ zei Gavin, die over het roer naar mijn Bruins-pet reikte. ‘Geloof me, pa is niet geschrokken.’

Goed punt. Gavin stond bekend als iemand om het leuk mee te hebben, niet iemand die dingen afmaakte.

‘Je zou vannacht bij Caroline en Sean kunnen gaan slapen. Dan kan mam de boel een beetje gladstrijken.’ Over het door zout en zon verkleurde dekkleed begaf ik me zijn kant op.

‘Ik ga mam niet met mijn puinzooi opzadelen. Ander onderwerp.’ Een glimlach trok aan Gavins mond. ‘Je bent nauwelijks zeventien en je geeft je spaargeld uit aan een nieuw wetsuit. Het is net alsof je probeert je een weg naar Alaska te zwemmen. Denk maar niet dat ik die kaart boven je bed niet heb gezien.’

‘Sommige dromen veranderen niet.’ Drie jaar geleden was ik op een documentaire gestuit en sindsdien wilde ik een in Sitka ge-

stationeerde reddingszwemmer worden. Mensen helpen? Check. Adrenaline? Check. Vanaf de enige plek waar ik ooit had gewoond naar de andere kant van het land verhuizen? Check. Ik pakte de handdoek van de bank en haalde hem over mijn hoofd en borst voordat ik een T-shirt aantrok. ‘En bedankt dat je met me meeding. Pap heeft het druk.’

‘Ik ga iedere dag met je mee als dat helpt.’ Gavin duwde mijn pet tegen mijn borstkas en bewaarde perfect zijn evenwicht terwijl de boot opzij helde.

‘Bedankt.’ Ik wist wel beter dan hem op zijn woord te geloven. Hij had de beste bedoelingen, maar ze uitvoeren was niet zijn sterkste kant. ‘Het trainen is misschien een beetje te veel van het goede, maar het geeft me een doel.’ De wind veroorzaakte kippenvel op mijn armen toen ik mijn pet achterstevoren opzette. Achttien graden was warm voor deze tijd van het jaar, maar het was alsnog fucking koud hier op het water.

‘Waar ik alleen maar respect voor heb.’ Hij draaide de sleutel om, startte de motor maar liet hem stationair lopen terwijl hij langs me keek. ‘Is dat een roeiboot?’

‘Hier? Echt niet.’ Met een ruk draaide ik mijn hoofd om zijn blik te volgen en al snel zag ik het kleine vaartuig zo’n honderd meter westwaarts. Het leek een bootje met een buitenboordmotor en twee mensen die... wegdoken?

‘Wat zijn ze in godsnaam aan het doen?’ vroeg Gavin terwijl de personen tussen de golven in en uit beeld kwamen doordat ze herhaaldelijk bukten op hun stoelen. ‘Dobberen?’

Mijn maag zonk als een rotsblok dat overboord werd gegooid. Ik pakte de verrekijker uit het dashboardkastje en tuurde door de lenzen naar de andere boot.

Verdomme. Twee meiden van ongeveer mijn leeftijd zaten midden op een boot van zo’n vier meter lang met een kleine buitenboordmotor die zijn beste tijd had gehad en ze schepten met hun

blote handen water overboord. ‘Ze zijn niet aan het dobberen, maar aan het hozen.’ En beide brunettes droegen geen reddingsvest. Ik overhandigde Gavin de verrekijker en hij bracht hem naar zijn ogen. ‘We moeten ze helpen.’

‘Zo. Shit hé.’ Gavin gooide de verrekijker in het dashboardkastje en klapte hem dicht. ‘Houd je vast.’

Ik klemde mijn ene hand om de rand van het windscherm en de andere om de reling op het dashboard terwijl Gavin een stoot gas gaf.

De voorkant van de boot kuste de lucht voordat Gavin de langsscheepse helling van de boot had aangepast. De boot planeerde bijna toen hij vlakker kwam te liggen, maar de klappen van de golven tegen de romp waren onmogelijk op te vangen. Nadat de derde botbrekende klap ons bijna had omgeworpen, vloekte Gavin en paste hij onze vaarrichting aan.

‘We moeten ze...’ begon hij.

‘Met de stroom mee benaderen,’ maakte ik zijn zin af. Druppels spatten bij iedere golf op het windscherm. Ik hield mijn ogen gericht op het vaartuig en angst schoot door me heen, maar snel daarna werd dit opgevolgd door adrenaline toen de kleine boot bij de volgende golf naar beneden dook en er water over de boeg stroomde.

Als ze hiervóór al in de problemen waren, waren ze nu in acuut gevaar.

Ik begaf me naar stuurboord achter Gavin en klapte de zitting van de bank omhoog terwijl hij gas terugnam om ze langzamer te naderen. Boten hadden geen remmen.

Dit was een gráp. ‘Zijn er maar twee reddingsvesten?’

‘We zijn maar met z’n tweeën aan boord,’ riep Gavin terug terwijl hij vaart minderde om zo’n twintig meter bij het bootje vandaan aan bakboord te blijven drijven.

Ik trok een van de knalgele vesten aan en maakte de drie clips

voor mijn borst vast. Toen reikte ik naar het tweede en deed daarmee hetzelfde. Ik rukte aan de gespen om de grootte aan te passen, zodat hij over de eerste paste. ‘Kun je dichterbij komen?’

‘Niet zonder tegen ze aan te botsen of langs ze te drijven,’ antwoordde hij terwijl hij zijn zonnebril afzette. ‘Fuck. Volgens mij...’

‘Help!’ schreeuwde het meisje in het roze shirt. Ze stond voor in de deinende boot en zwaaide verwoed met haar armen, alsof de kans bestond dat we hen níét hadden gezien.

Ik sperde mijn ogen open. ‘Ga zitten!’ Wat dacht ze verdomme wel niet?

‘Geef me een reddingsvest.’ Gavin stak zijn hand uit.

Het meisje dat achterin zat reikte naar de ander, maar het kwaad was al geschied. De volgende golf sloeg van opzij over de toch al instabiele boot en liet hem kapseizen.

De meisjes verdwenen in het water en mijn hartslag schoot omhoog.

‘Ik ga.’ Ik klom op de passagiersstoel. Er was geen tijd om te wachten.

‘Om de dooie dood niet. Ik laat je niet...’

Ik dook.

Met een wetsuit aan was de watertemperatuur nauwelijks te verdragen. Zonder was het als een stomp in je maag. Ik vocht om zuurstof in mijn longen te houden. De reddingsvesten werkten me terug naar boven en ik hapte naar adem zodra ik het oppervlak bereikte. Het zout prikte in mijn ogen.

‘Verdomme, Hudson!’ hoorde ik Gavin ergens achter me roepen, maar ik was te geconcentreerd op het zwemmen om te antwoorden.

Alsjeblieft, God, laat ze allebei in leven zijn.

Ik ging sneller dan ooit tevoren, zelfs gehinderd door de vesten, aangedreven door adrenaline en angst om wat me te wachten stond.

Mijn hart bonkte als een bezetene toen ik de gekapseisde boot bereikte en de twee meiden zich aan de zijkant bleken vast te klampen. Hun handen hadden de rand langs de bodem van de ondiepe romp vast en opluchting zorgde ervoor dat ik geen woord wist uit te brengen. Ze waren oké. In een gevaarlijke en hachelijke situatie, maar levend en... ruziënd?

‘Ik wíst niet dat er een gat in zat!’ krijste degene met het roze shirt tegen die in het groen, die haar rug mijn kant op had. ‘Of dat er bijna geen brandstof meer was en ik heb je niet gevraagd aan boord te springen toen ik het boothuis verliet!’

‘Natuurlijk sprong ik aan boord,’ reageerde degene in het groen. Haar stem klonk verrassend kalm ondanks het duidelijke geklapper van tanden. ‘Ik dacht dat ik je kon tegenhouden. Pap heeft gezegd dat we nóóit deze boot mochten pakken.’

‘Ik wilde gewoon een paar minuten bij háár weg!’ jammerde het meisje in het roze. ‘En nu vermoordt ze ons allebei als ze erachter komt dat we de boot hebben laten zinken!’

‘Zin om uit het water te komen?’ vroeg ik. Mijn borstkas ging moeizaam op en neer onder de reddingsvesten toen ik om de zijkant van de boot heen zwom.

Beide meiden draaiden met een ruk hun hoofd mijn kant op en drijfmaten paardenstaarten drupten water toen ze me over hun schouder aankeken.

Het was de roodbruine streep bij de slaap van het meisje dat het dichtstbij was die mijn aandacht trok, maar het waren haar ogen die mijn aandacht vasthielden. Ze waren bijna te groot voor haar hartvormige gezicht, de kleur van regelrechte whisky en omlijdend door volle wimpers met druppels eraan toen haar blik over me heen ging en bleef hangen bij de gespen aan de bovenkant van mijn borst.

Zodra haar ogen de mijne vonden, vergat ik verdomme hoe ik moest ademen, laat staan nadenken. Ik was nog nooit door de

bliksem geraakt, maar ik durfde te wedden dat dit was hoe het voelde. En ze bloedde. Juist. *Doe even normaal.*

‘Je bent gewond,’ begon ik. Mijn borst trok samen door een volkomen onredelijke hoeveelheid zorgen.

‘O, godzijdank!’ Het meisje in het roze duwde zich van de boot af en lanceerde zich in mijn richting.

Ik ving haar puur instinctief op.

‘Ik ben nog maar veertien en dat is veel te jong om dood te gaan, alleen maar omdat ik de brandstof niet had gecheckt... of de boot,’ verklaarde ze theatraal terwijl ze mijn schouders beetgreep en met bange, bruine ogen naar me opkeek. ‘En ik kan niet goed zwemmen.’

En dan was ze er zonder reddingsvest in een antieke roeiboot opuit gegaan? ‘Geef me een tel, dan regelen we dit.’ Ik trappelde ons naar de boot. ‘Houd je vast alsof je leven ervan afhangt.’

Het meisje trok verontwaardigd haar hoofd naar achteren en haar kaak hing praktisch op het water.

‘Hij heeft twee reddingsvesten aan, Eva,’ zei het meisje met de whiskykleurige ogen rustig. ‘Jij moet er een daarvan aantrekken voordat hij je naar zijn boot kan brengen.’

‘O. Natuurlijk.’ Eva pakte de rand vast terwijl een volgende golf ons optilde en weer liet zakken, maar de boot niet liet onder gaan. ‘Je gaat terug voor Allie, toch?’

‘Ik red me wel, Eva,’ protesteerde de ander.

‘Eerlijk gezegd denk ik dat ik jou eerst naar mijn boot moet brengen,’ zei ik tegen het meisje in het groen – die naar ik aannam Allie was – terwijl de kou tot in mijn botten drong.

‘Ze is zestien en ze zwemt veel beter dan ik.’ Eva’s stem schoot omhoog.

‘Dat is helemaal waar.’ Allie’s tanden klapperden. ‘Neem Eva alsjeblieft eerst mee. Ik wacht wel.’

‘Jij bloedt en we hebben geen tijd om te discussiëren.’ Ik trap-

pelde met mijn benen om tussen hen in te blijven terwijl de stroom ons meesleurde.

‘Het is mijn schedel maar, niet mijn benen. Ik red me wel.’ Haar ongeruste blik dwaalde naar Eva.

‘Sorry?’ In welke wereld was een hoofdwond beter dan een aan een ledemaat?

‘Ze kan echt niet goed zwemmen. Haal haar hier alsjeblieft weg,’ smeekte Allie. Roze water drupte van haar kaak. ‘Hoe heet je?’

‘Hudson Ellis.’ Dit duurde veel te lang. Ik maakte de bovenste gespen los en Eva griste het vest beet zodra ik mijn schouders eruit had gewerkt. ‘Hé...’

‘Hudson.’ Allie’s tanden klapperden ongecontroleerd nu. ‘Ik ben Alessandra. Ik weet niet of je broers of zussen hebt, maar voor mij is er niets zo belangrijk als mijn zussen.’

Zussen. Dat verklaarde haar bezwaar.

‘Behalve dansen,’ mompelde Eva, die haar armen een voor een door de openingen van het reddingsvest schoof terwijl een volgende golf ons op en neer liet gaan.

‘Niéts,’ herhaalde Alessandra, die mijn blik gevangen hield. ‘Je moet mijn zusje eerst meenemen. Alsjeblieft. Ik kan haar hier niet achterlaten.’ Angst straalde uit haar ogen, ze fronste en perste haar lippen op elkaar, maar ze duwde haar kin omhoog. ‘Ik laat niet los tot zij veilig is.’

Shit. Precies zoals ik Caroline of Gavin nooit zou kunnen achterlaten. Ik begreep die drang op een wezenlijk, basaal niveau. We konden elkaar dan misschien behoorlijk afzeiken, maar we waren er voor elkaar als het erop aankwam en Alessandra was net zo fel als het op haar zussen aankwam als ik bij mijn broer en zus. Iets in mijn borstkas scheurde open en iedere gram van mijn gezonde verstand moest in het water zijn gesijpeld, want door die ene simpele eis had ik het gevoel dat ik haar kende.

‘Ik heb een broer en een zus,’ zei ik terwijl ik naar de volgende gespen reikte. ‘Ik begrijp het.’

Verward kneep ze haar ogen samen. ‘Wat doe je?’

Ik schudde mijn rechterarm uit het vest en strekte hem om me tussen hen in boven aan de boot vast te houden voordat ik de rest van het gele met rubber bedekte drijfmiddel van mijn linkerarm liet glijden en aan haar overhandigde. ‘Trek aan.’

‘Nee.’ Ze keek van het zwemvest naar mij. ‘Dat heb jij nodig. De golven zijn te hoog.’

‘Ik heb het niet nodig. Ik ben een geweldige zwemmer en dit is het enige compromis dat ik kan bedenken.’ Ik schonk haar een – hoopte ik – geruststellende glimlach. ‘Het kost ons minder dan vijf minuten om jullie allebei op die boot te krijgen.’

‘Vijf minuten?’ piepte Eva paniekerig.

‘Minder,’ herhaalde ik, mijn ogen strak op Alessandra gericht. ‘Alles is vijf minuten vol te houden. Ik blijf de hele tijd bij jullie allebei. Pak dat vest aan.’ Het ging in tegen alles wat ik ooit had gelezen over reddingsacties, maar het kon me geen zak schelen.

‘Dat kan ik je niet aandoen.’ Ze schudde haar hoofd.

‘Ik ben een vreemde,’ herinnerde ik haar.

‘Nee. Je bent Hudson Ellis.’ Haar armen trilden.

‘Dan zitten we in een impasse, want jij laat je zus hier niet achter en ik laat jou hier niet achter.’ Ik duwde het reddingsvest naar haar toe. ‘Ik ben behoorlijk koppig, dus dit gedoe zorgt er alleen maar voor dat jullie allebei langer in het water liggen.’

‘Kom op, Allie, ik heb het ijskoud!’ smeekte Eva.

Alessandra pakte het vest en toen ze het eenmaal aanhad, zwommen we met z’n drieën naar Gavin.

Tegen de tijd dat ik de meisjes in de boot had geholpen, hadden hun lippen een blauwige tint en verslonden de golven wat er nog over was van hun roeiboort.

‘Wat haalde je verdomme in je hoofd?’ snauwde Gavin tegen me.

DE WAARHEID KAN HEN WEER BIJ ELKAAR BRENGEN... OF VOOR ALTIJD UIT ELKAAR DRIJVEN

Topballerina Allie leeft al haar hele leven onder de constante druk van haar moeder, die perfectie verwacht. Als ze tijdens een optreden geblesseerd raakt, besluit ze na meer dan tien jaar terug te keren naar het zomerhuis van haar familie om daar in alle rust te revalideren.

Reddingszwemmer Hudson is altijd op de juiste plek op het juiste moment. Als hij zijn nichtje helpt in contact te komen met haar grote voorbeeld, staat hij plotseling oog in oog met zijn jeugdliefde Allie.

Hoewel Hudson blij is om haar weer te zien, draagt hij een groot geheim met zich mee. Hun verleden én heden blijken nog meer met elkaar verbonden te zijn dan ze ooit hadden gedacht...

Rebecca Yarros is de onvolprezen *New York Times*-, *USA Today*- en *Wall Street Journal*-bestsellerauteur van meer dan vijftien emotionele romanceboeken, zoals *The things we leave unfinished*, *In the likely event* en *De laatste brief*. Daarnaast schreef ze ook de populaire romantasyserie *Fourth Wing*, die wereldwijd een bestseller werd.

Z&K

ISBN 9789020556605 NUR 340

9 789020 556605

www.zomerenkeuning.nl